

מסורת הש"ס

(א) וברכות כו' ושם נקמן
(ב) וגירסת הר"י והרא"ש
ר' יצחק אומר עד בין כו'
ור"ל אומר עד למטה כו',
(ג) [לקמן נד.] (ד) מנחות
(ה) [שם.] (ו) [שם.] כדכתיב
(ז) [שם.] (ח) [שם.] (ט) [שם.]
(י) עיין שם, כו' (כ) [שם.]
מהרש"ל

הגהות הב"ח

(א) גם' רבי ינאי אומר עד למטה:

לעזי רש"י

איבר"ש [איברי"ש].
סרעפת.
טינב"א. דק, רזה.

מִזְמַר רֵשׁ"י

הא נשתייר הימנה
כלום כשרה. לעמיד
להיצרנות ולהתרפאות
(הפרדס עמ' קמ). עשירין
מן מצין. ר' שמעון שהי
בן נטיל ועשיר יהי, קאמן
עלן (מנחות 19). במקום
שהיא חיה. פ' דליט
במקום שתליה בחצר הכזד
(הפרדס סמ).

עד ועד בכלל והכי קאמר מן הראש ועד צין הפרשה ראשונה וכל
אזכור טרפה או דלמא הכי קאמר עד ולא עד בכלל
טרפה שלישית כשהיה איני יודע ה"ה לראשונה דמספקא ליה
וממילא משמעט עד אזכורין לפרושי ראשונה ושניה איני יודע
דרינו דלמא וכלא וטרפה וכלא דאח

דכיון דלמר ודאי טרפה עד אחת
 וזלא היא בכלל מכלל דמכאן ועד
 שלשית מספקא ליה וחדא מינייהו
 הוא דנקט ללא חמינא שניה כשלישית
 לקולא: **אח"ל עד ולא עד בכלל**
פי פרשה מהו. נפסק החוט הגדול
 כנגד פי הפולין הראשונים במקום
 הפיול מהו בכלל טרפה הוא או בכלל
 לאמיני ידע הוא מי אמרינן עד בין
 דוקא ופי הפרשה טרפה או לאו
 דוקא: **ואח"ל עד ועד בכלל.** ליכא
 למיבעי בפי הפרשה מידי דודאי
 טרפה דלפילו חוט שכנגד הפסק
 שצין שני הפיולים טרפה וכ"ש פי
 הפיול הראשון אלא הכי קא מיבעיא
 ליה נפסק הפיול עצמו מהו החוט
 מהו ונפרשה ראשונה קאי: **מיון**
וכצרה. שם נפסק הפיול כצרה:

כשרה אמר רב יוסף
הא ר"ש בר רבי כי
ור"ש בר רבי ממביל
מקמצין ההוא פולמו
ערקו רבה ורב יוסף
להו ערוקאי כזית ש
אדא בר אהבה אמר
רב פפא ה"לכך בע
ובעינן כזית במקום ש
מתלקט מהו כרצועה
מרודד מהו יתיקו בע
אמי גדלדלה כבד ו
אמר ליה גדלדול זה
במקום מרה הא איכא
חיה הא איכא: ו
ושמואל ורב אסי
ואמרי לה קרמא ר
בר מנימוי אמר רב
דורא דמנאמר ביה
אינקיב עילאה ולא
מגינ^א כדרבה דאמר^א

פרשה קמייא חשיב וטרפה. ולא נהירא דהא ודאי מן הפרשה היא
וולא מבין הפרשה: **פרשה עצמה**. נפסק החוט כנגד פרשה שניה
בשאר שצין אלע ראשון לשני מהו כהדי ראשון שדיין ליה וטרפה או
בבית אלע שני שדיין ליה ודאי: **פירוש כבשר**. ואפי נפסק
החוט כנגדו. ולהאי ליסגא גרם מאי לעו פרשה שניה. ואפי גאון
השמי פרשה עצמו בשאר הלע עצמו. ולשון מורי הראשון הוון
וסייג מאלאי לו בהלכות גדולות והוא עיקר: **עד למטה**. מכנפיו
ההו כח חוט השדרה דיליה: **וריש לקיש עד כנגד צין אגפים**.
ותמו לא: **ושלחו ליה דבי שמיא**. שלחו בשבילו שילך אללס: **והא**
גאון פגן. גבי אלו כשרות במתני' (לקמן דף): **וריק לה**. לבהמה שלא
נגשתה אללס כח חוט הכבד דקסבר טרפה: **מטביל לה**. אוכלה. וכל
מאכלס ע"י טביל חומץ רחוקת כן שמעתי. אבל נראה צעני
ואימור ויהימר טריף ומשכר הוה שייך למתני חזרי ומטביל לה

שייך ציה ומסתבדרא דהבי קאמר רבי חייו זריק לה לכבד של כל תב
על גב דלחא בשר הוא קאכיל ליה משום צריאותא דקסבר נשמה תב
(ג.) הרוה שיעריא חותך כוית בשר קודם שחלל נפשה הילכך אם
נצטע כדי להעלות ארוכה אלל שיעורא פורתא מקום חילא דמרה ד
רבי צנו של נשיא היה. ומקמץ לשון ערין: **פולמוסא**. חיל השלטון
בצמקום שהיא חיה. שהכבד חיה משם דהיינו מקום תלייתה כשהיא
ביותרת הכבד איבר"ש בלע"ז והן טרפשיין: **מתקט מהו**. כוית מתקן
טיינצ"א בלע"ז אגרע ומכרעה: **נדלדלה**. נעקרה במקומות הרבה:
ואיהי כולה קיימת: כר נחמן מתאה סי' **ריוגאל** ד
מסתמו אדום הוא כדאמרינן להמן (עמוד 3) כהניא קוטמא: **דאגל**

אלו טרפות פרק שלישי חולין

עַד וְעַד בְּבֹלָא אִו עַד וְאָא עַד בְּבֹלָא. מְדַאמֵר צִפְרִיקִין (לָקֻם דָּף נה). כֹּל שִׁיעוּרָא דְשִׁיעֵירו חֲכָמִים לְהַמְיֵר לִיכָא לְמַפְשָׁט מִיַּד דְּהֵי מִילֵי צִנְזִמְשָׁנָה אִו צִנְזִייתָא אֲזַל כְּהָא מִימְרָא הִיא: **וְאָא** תִּימְצִי 'לֹמֵר עַד וְאָא עַד בְּבֹלָא פִי פִרְשָׁה מְהֵר. אָף עַל פִּי שְׁאֵמֵר שְׂמוּאֵל עַד צִין

(6) עד ועד בכלל או דלמא עד ולא עד בכלל
 בעי ר' פפא את"ל עד ולא עד בכלל פי
 פרשה מהו בעי רבי ירמיה את"ל "עד ועד
 בכלל פרשה עצמה מהו ת"ש ביהפרשה
 תידון כבשר מאי לאו פרשה ראשונה ושניה
 לא ג' שלישית בעופא ר' ינאי אומר (6) (7) למטה
 מן האגפים ור"ל אמר יעד בין אגפים אמר
 עולא הוה קאימנא קמיה דבן פוי ואייתו
 לקמיה עופא וברק עד בין אגפים ושלח ליה
 דבי נשיאה וקם ואזל ולא ידענא אי משום
 דלא צריך למכדק טפי אי משום כבוד
 נשיאה: נישלה הכבד וכו': הא נשתתיר
 הימנה כלום כשרה אע"ג דלא הוי כזית
 והתנן (7) נישל הכבד ונשתתיר הימנה כזית
 כשרה אמר רב יוסף לא קשיא הא ר' חייא
 הא ר"ש בר רבי כי הא דר' חייא זריק לה
 ור"ש בר רבי מטביל לה (7) וסימנך עשירין
 ממקצין ההוא פולמוסא דאתא לפומבדיתא
 ערקו רבה ורב יוסף פגע בהו ר' זירא אמר
 להו ערוקאי כזית שאמרו במקום מרה רב
 אדא בר אבהב אמר במקום שהיא חיה אמר
 רב פפא ה"לכך בעינן כזית במקום מרה
 ובעינן כזית במקום שהיא חיה ובעי ר' ירמיה
 מתלקט מהו כרצועה מהו בעי רב אשי כזית
 מרודד מהו יתיקו בעא מיניה ר' זריקא מר'
 אמי גדלדלה כבד ומעורה בטרפשיה מהו
 אמר ליה גדלדול זה איני יודע מהו אי למ"ד
 במקום מרה הא איכא אי למ"ד במקום שהיא
 חיה הא איכא: הריאה שניקבה: רב
 ושמואל ורב אסי דאמרי קרמא עילאה
 ואמרי לה קרמא תתאה אמר רב יוסף
 בר מניומי אמר רב נחמן וסימנך כיתונא
 דורדא דמנחא ביה ריאה פשיטא אי
 איניקב עילאה ולא איניקב תתאה תתאה
 מגין (7) כדרבה דאמר רבה האי ריאה דאגליל
 כאהינא

ד בבב 55. מדאמר בפירקין (לקמן דף נה.) כל להחמיר ליכא למפסטי מידי דהני מילי מימרא היא: **ואם תימצי** דומר עד מהו. אף על פי שאמר שמואל עד בין הפרשות מ"מ מספקא ליה דלמא מתחלת עובי פילו ראשון עד פילו שני שלטמה היינו קרוי בין הפרשות ראשון ועוד ולא עד בכלל ואיני יודע או שמה מסוק עובי פילו א קרוי בין הפרשות שזהו בין הפרשות ממש אבל מה שהוא כנגד עובי החוט ההמפצל לא מיקרי בין הפרשות וטריפה לא נמי משום הכי מספקא ליה שאלו הם הפרשות מילי דמפסטי

שיטה מקובצת

א וכל אותו בין הפרשה
 טרפה: **ב** כשהיא מעורה
 בדבוקה: **ג** הא איכא
 שהיה כולה קיימת: **ד** על
 שם שקרום התחתון אדום:
ה ואיני יודע או שמא
 מוסף עובי פצול ראשון
 עד פצול ב' קררי
 בין הפרשות: **ו** ממוקם
 ששוכבות על הגוף דהיינו
 למטה:

דבינו גרשום

[illegible]

אז לפי הגירסא שלפנינו בגמ' אינו מובן מש"כ אבל לא שניה אולי דגירסא אחרת היה לו דפרשה ראשונה בכלל מוח אבל לא שניה וכו'.

ורא במקום מרה בעינן כדלקמן: **עשירין מקמלין**. רבי שמעון בן
עזראקא. גמירו מינאי הא מילתא כוית שאמרו במקום מרה יהא:
עורה עד דבוקה תחת הכליות זה נראה לי ומנאמי. לישנא אחרינא
וילא במקום אחד אלף חתי כוית כאן וחתי כוית כאן: **מירוד**. מרוקע
ממעורה בטורפסיה. כאן מעט וכאן מעט וכולה קיימת: **הא איכא**.
אי. מלבוש אדום שהריאה מונחת בו. ורדא על שם שקרום
שגיטל קרום העליין והופשט כמו גלודה דמתנייתין (לקמן דף נד:).
כאשר